

Mirje in Šentjanževa vas (med poznejšo Blatno vasjo in Dunajsko cesto).

„Ljubljanski sodnik v službi ne sme stopiti na komendska tla ali pod streho Nemške hiše,“ je dejal vitez Ahac. „Le na pragu in pod kapom sme sprejeti hudodelnika od komendskih biričev. Cesta zunaj kapa je pa mestni svet in sem ne smejo komendski biriči, kadar so v službi. Nemška komenda je gosposka mojster-skaz, čevljarjev in krojačev v Krakovem in Trnovem, gosposka „nepoštenih“ rokodelcev, ki niso zapisani v nobeno zadrugo. Delati smejo le kmetom, meščanom ne.“

Po trgu je rasla trava. Dve kozi sta se mirno pasli v kotu. Zraven komendskega vrta, na zapadni strani trga je stala cesarska orožnica, polna orožja in streliva. Ob zidu sta slonela dva velika metalna stroja za težko kamenje. V senci je sedelo nekaj vojaških hlapcev; nekateri so igrali karte, drugi so dremali. Ozidje Novega trga je stalo šele šestinpetdeset let. Popravljati so ga morali vsi, meščani in nemeščani; toda nekateri plemenitaši se niso čisto nič brigali za take odredbe.

„Meščani se bolje pripravljajo zoper Turke nego mi,“ je rekel mladi baron Gradnikar. „Mestni svet je sklical velik ogled za danes popoldne ob petih zunaj pred šenklavško cerkvijo.“

„To si moram pa ogledati.“

„Zvečer bodo po cerkvah blagoslovili orožje in ščite.“

„Kako je vroče!“ je vzdihnil vitez Ahac in si pahljal z baretom. „Veš kaj, Otokar, pojdi z mano domov, da se malo ohladiiva in se še kaj pomeniva. Blagajeva hiša ima kaj debele zidove, hladne sobe in hladno vino. Spremi me, da ne bom kosil sam.“

„Obedovali boste šele zdaj?“

„Eh, zmerom zamudim. In zmerom godrnja kuharica Barbara. No, da ostane le vino sveže. Pojdiva!“

Janko Glaser:

Napis pod solnčno uro.

Govôri, deli, jemlji v gosti,
ko je razsolnčen v tebi čas;
daruj od sreče, od radosti,
a mrak zamolči kakor jaz!